

1001 ROMAN

SAYI: 30

16 KURUS

1001 ROMAN

SAHİBİ VE NESRİYATI
FİLEİN İDARE EDENİ :

TAHSİN DEMİRAY

YAZI VE TEKNİK
İŞLERİ SEKRETERİ :

SEDAT AKPINAR

Her Hafta Pazartesi Günleri
Çıkardır Gençlik Mecmuası

ABONESİ :

Altı aylığı 26 sayı 390 kuruş.
Yıllığı 52 sayı 780 kuruş.

ADRES :

Ankara Cad. No. 38 — İstanbul
Telefon : 23714

Çıkarar : TÜRKİYE YATINEVİ
Basıldığı yer : TÜRKİYE BASIMEVİ

İÇİNDEKİLER :

SİNEMA AKTÜALİTESİ

Haberler

CANAVAR DOKTOR Roman

ESERLİ ÖLÜM Hikâye

KIZIL DERİLİLER HÜCU- MA GEÇİYOR

Film Hikâyesi

BUD ABBOT - LOU COS-

TELLO

Portre

RADYOLU POLİSLER Resimli Roman

UYUKLAYAN ADAM Hikâye

(Kapaktaki resim : Film hi-
kâyemize aittir.)

18 Kasım 1946

SİNEMA Aktüalitesi

YENİ BİR FİLM

Gilbert Roland yeni meş-
hur olmaya başlayan kadın
yıldız namzetlerinden Ram-
sey Ames'le «Çoşkun Suvari»
isimli kovboy filmi çevirdi.

FENA KADIN

Renkli olarak «Kışkang
Kadın» filminin bazı sahnele-
rini çevirmek üzere Gene Ti-
erney, Cornel Wilde ve yeni
yıldızlardan Jeanne Craine
meşhur High Sierra dağla-
rındaki Bass Lake gölü civa-
rında kamp kurmuşlardır.
Gene Tierney bu filmde ilk

MEYDANA ÇIKTI

Joan Crawford'un üçüncü

kocası Phil Terry gazeteciler-
den eski ismini sevmeyi i-
çin daima gizli tutardı. Ge-
cenlerde Joan kocasından ay-
rılmak için mahkemeye mü-
racaat edince hakikat meyda-
na çıktı. Yargıç, Phil'e asıl
adını sorunca, aktör, gazete-
ciler ve dinleyicilerin huzu-
runda isminin Frederick
Korman olduğunu söyledi.

ONBİR HAFTADA

Bette Davis cepheden dö-
nen Glenn Ford'la çevirdiği
«Çalınmış Bir Hayat» filmin-

defa olarak fena kadın ro-
lünde oynuyor. Eserin so-
nunda da ölüyor.

YENİ BİR RİN TIN TIN

Franchot Tone'un sarışın
karısı Jean Wallace meşhur
yıldızlardan Carole Landis ve
Allyn Joslyn'le birlikte «Bir
Köpeğin Yapacağı Şey Değil»
isimli bir cinayet filmi çevir-
di. Eserdeki Rodney isimli bir
köpek katili yakalıyor. Köpe-
ğin istikbalde Rin Tin Tin'in
yerini tutacağını söylüyorlar.

KURTULDU

Olivia de Havilland'ın ya-
kın zaman önce evlendiği ko-
cası hava binbaşı Joseph
McKeon akrın yaptığı za-
man düşerek esir olmuştu.
Ancak müttefik orduları Al-
manya'yı işgal ettikten sonra
kurtulabilmıştır.

de gayet güzel kotra kullanı-
yor. Sevimli yıldız bu iş için
tam onbir hafta California'nın
Balbao sahiline giderek
ders almıştır. Humphrey Bo-
gart, Robert Preston ve Er-
roll Fleynn'in kotraları da
Balbao'dadır.

CANAVAR DOKTOR

ÇEVİREN-

Solelli

Başımı kıpırdatmıyordum. Çinlinin ustura gibi keskin bıçağının soğuk ucunu ensemden duyuyordum. Bütün vücudum heyecandan titreyordu. Bu vaziyet ne kadar devam edecekti? Düşünemiyordum.

Canavar devam ediyordu:

— Fakat yine son kozu oynamak sırası bende. Size bir teklifim var. Herhalde vereceğim sözün sizce ehemmiyeti olmasa gerek.

— Ben söz falan dinlemiyorum.

— Şu halde anlaşabilmemiz için bir tek çare var. Ben sizin sözünüzü kabul edeceğim. Dışarıda ne gibi tertibat almış olduğunuzu bilmiyorum. Siz de tabii benim buradaki kuvvetimin miktarından haberdar değilsiniz. Şimdi adamımla doktor Petri dışarı çıkarlar. Sizinle ben onları takip ederiz. Meselâ, diyelim ki yüz metre kadar ilerledikten sonra tabancanızı vere bırakırsınız. Sonradan tekrar bize taarruz etmiyeceğinize söz verirsiniz. Ben de adamımla beraber sizi bırakıp uzaklaşırız. Hiç olmazsa üç dakikalık bir mütareke yaparız. Bu zaman zarfında iki taraf da uzaklaşmış olur.

Smit, tereddüt eder gibi idi:

— Adamınız da bıçağı bırakacak ama..

Fu-Man-Cu o ürpertici gülüşle güldü:

— Kabul. Yolu göstereyim mi şimdi?

— Hayır! Doktor Petri ile adamlarınız önden gidecekler. Siz de onların arkasından en geriden de hen geleceğim.

Fu-Man-Cu adamına çince bir şeyler söyledi. Pırıl pırıl parlayan bıçak gırtlığında olduğu halde yürümeye başladı. Bu esrarengiz, insanın içine baygınlık veren yeri arkamızda bırakarak güverteye çıktık. Smit'le Canavar Doktorun da arkamızdan geldiklerini hissediyordum. Tam kalasın önüne vardığımız zaman doktor:

— Burada adamının Dr. Petri'yi kontrolü biraz güç olacak, dedi. Doktorun bu vaziyetten istifade etmeye çalışmıyacağını umarım.

Kuruyan boğazımı dilimle ıslatarak:

— Söz veriyorum, diyebildim.

Kalasta bir aşağı bir yukarı sallanarak sahili bulduk. Bir elli metre kadar motordan uzaklaştıktan sonra Fu-Man-Cu:

— Ayrılalım, dedi. Arkasından yine çince bir şeyler söyleyince adamı elindeki bıçağı kaldırıp toprağa attı. Smit:

— Ara şunu Petri, diye emretti. Bu heriflere itimat edilemez. Bir yerinden yeni bir bıçak daha çıkarabilir.

Çinli'yi aradım. Bu sefer arkadaşım bir daha söylendi: — Doktoru da ara!

Ona yaklaşırken ne hâle girdiğimi tarif edemem. Ellerim sanki üzerine elbise giydirilmiş bir timsaha dokunmuş gibi donmuştu. Bu iş de olup bittikten sonra Smit:

— Şimdi sizi iki kurşunda devirmek benim hakkımdı ya! diye homurdandı. Bunun sualini de kimse sormaz, hattâ beni millî kahramanlar gibi

omuzlarında gezdirirlerdi. Lâkin ne yapayım ki silâhımı bırakacağıma söz vermiş bulunuyorum.

Bunu söyleyerek kaldırdı, elindeki silâhı yere attı. Doktorla adamı motora doğru ancak uzaklaşmışlardı ki Neyland Smit, süratle ceketini, gravatını çıkarmağa başladı. Bana:

— Sen de kıymetli şeylerini pantolonunun ceplerine boşaltarak benim yaptığımı yap, dedi. Bu gece hayatımızda koşmadığımız kadar koşacağız. Bu bizim için bir ölüm yarışı olacak.

Dediğini yaptım. Geldiğimiz tarafa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladık. Biraz sonra köpek ulumasına benzeyen bir ses işittik. Aynı şekilde diğer biri daha bu sese cevap verdi.

Neyland Smit:

— En aşağı üç Çinli bizim peşimizde, dedi. Hem de tırnaklarına kadar silâhlıdır! herhalde.

Saşırılmıştım:

— Peki Smit niçin tabancanı almıyorsunuz? diyecek oldum.

— Ölüyorum, verdiğim sözden dönmem, dedi. Tabanları kaldırıp var kuvvetimizle koşmalıyız. Korkma Fu-Man-Cu gürültülü silâh kulanmaktan hoşlanmaz. Bizi öldürtecekse mutlaka yakalatarak öldürtmeye çalışacaktır.

Durmadan koşuyor, geldğimiz bataklık, düz kirları geçmeye uğraşıyorduk. Önümüz dümdüz açılıktı. Ancak bir buçuk kilometre ileride bir boş kuluve vardı. Ondan sonra bir yedi sekizyüz metre daha ileride tektük meskün evler başlıyordu. Buraya kadar koşup kaçabilecek miydik? Bu en aşağı onbeş dakikalık çılgin gibi koşmağa ihtiyaç gösteren bir mesafe idi. Acaba bu mesafeyi katedebilecek miydik?

İlkin rahat rahat koşuyorduk. Henüz etrafımızda hiç bir şey görünmüyordu. Fakat aklıma etrafımda gittikçe saran ölüm geldikçe titremeğe başladım.

Birdenbire yanımda ko-

şan Smit'in burnundan soluduğunu duydu. Yorulmuş mu idi? Hayır! Bir şey görmüş olacaktı. Gayri ihtiyari başını gevirecek arkaya bak-
tım.

Keske bakmaz olaydım! Tam yüz metre kadar gerimizde iki Çinli diğer arkadaşlarını daha geride bırakmış, her an bize yaklaşıyorlardı. Çıplak ayakları sanki uçuyorlarmış gibi, yere değmeden kalkıp iniyordu. Ay ışığında, açılmış ağızlarında dişlerinin arasına sıkıştırdıkları bıçaklarının parladıklarını görüyordum.

Smit:

— Bütün kuvvetile koş Petri! diye bağıyordu. Herifler her an bize yaklaşıyorlar. Fazla uzağa gidemiyecğiz. Şu boş kulübe kapağı atmağa çalışalm.

Boğazım yanıyor, ciğerlerim ağzıma gelecek gibi oluyordu. Bacaklarım kireç kesilmişti. Smit ne halde idi bilmiyorum. Fakat en süratli koşucuları bile gölgede bırakacak bir hızla koşuyorduk. Karşımızdaki kulübe karanlıkta gitikçe büyüyordu. Fakat ona bir türlü erişemiyorduk. Bin an sendeledim. Arkadaşım korku ile haykırdı. Çok şükür düşmedim. Kendimi topharak yosmağa devam ettim. Arkamda gitikçe yaklaşan çıplak ayakların makine çabukluğuyla yere değip kalkan gürültüsünü işitiyordum. Herhalde aramızdaki mesafe yirmi, otuz metreye inmişti. Fakat kulübe de gelmiştik. O sırada

ilerimizdeki karanlıklardan bir gölgenin çıkıp kulübenin önünde kaybolduğunu gördüm.

— Smit, diye mırıldandım. Bak orada biri var.

Bu herhalde bizi öldürmeğe çıkan Çinlilerden biri olmalıydı. Önümüzü kesmiş olacaktı. Fakat Smit ne beni dinliyecek, ne de onu görecektik vaziyette değildi. Bacaklarında kalan son kuvvetle kulübe atıldı. Bir tekmede kapıyı açarak bir küçük gibi içeriye yuvarlandı. Ben de taş kesilen bacaklarımla son bir hamlede içeri atıldım. Az kaldı Smit'in üzerine yıkılıyordum.

Deli gibi kapıya sarıldım. Fakat Smit'in ayağı kapının önünde duruyordu. Bir tekmede onu iterek derhal kapıyı kapadım. Kaparken en öndeki Çinli'nin kapının dibine kadar gelmiş olduğunu gördüm. Smit tekmesile kapının kilidini kırmıştı. Fakat titreyen ellerim bir kol demiri buldu ve vücudumdaki son damla kuvvetle demiri yerine geçirdikten sonra yere yıkı-

lırken keskin bir bıçak kapının üzerine saplandı.

İkimiz de ölü gibi yan yana yatıyorduk. Smit, kesik bir sesle güçlükle mırıldandı:

— Artık ümit kalmadı Petri, dedi. Hakkımı helâl et. Seni boşuna bu maceraya sürükledim.

Bir sangırtı koptu. Camlardan bir tuzla buz olmuştu. Açılan delikten korkunc bir baş göründü.

Fakat kulübenin karanlık bir köşesinde birdenbire bir kızıl ılık parladı ve boğuk bir tabnaca sesi ortalığı kapladı. Ardından penceredeki Çinli korkunc bir çığlık koparak kayboldu.

Kara bir hayalet bize sürünerek geçti ve pencereye gitti. Ardından bir silah sesi ve bir haykırış daha işittik. Sonra hızla uzaklaşan ayaklar duyuldu. Bizi avlamağa çıkan Çinlilerin ikisi ölmüş, diğerleri kaçıyorlardı.

Pencerenin önünde duran şahıs yanımıza yaklaştığı zaman hayretle üzerinde demir fazla şeylerimi çıkardığım zaman bırakmış olduğum gri

Başımı kıpırdatamıyorum. Çinlinin, ustura gibi keskin bıçağının soğuk ucunu...

pardesümü gördüm. Biraz daha dikkatle bakınca:

— Karamaneh! diye haykurmaktan kendimi alamadım.

— Sizi takip ettim, diye konuştu. Eşyalarımızı bıraktığınız zaman tabancanızı aldım. Sizden evvel buraya yattım. Çünkü buraya kaçacağınızı tahmin etmiştim. İyi ki buraya gelmişim.

— Evet sen olmasaydın, diye mırıldandım. Mahvolurduk biz.

— Çabuk buradan uzaklaşın, dedi. Tehlike tamamile bertaraf edilmiş değildir.

Yerimizden kalktık. Dışarı çıktığımız zaman Karamaneh:

— Şuradan gidin, dedi.

— Ya sen?

— Beni düşünmeyin. Onu yakalayamadınız, Ben yine onun yanına dönmek mecburiyetindeyim. Beni unuttun artık. Siz kurtuldunuz ya. Lâzım olan bu.

Bu sözleri söyliyerek karanlıklara karışıp uzaklaştı. Ayaklarımıza yeniden gelmeğe başlıyan kuvvetle en yakın meskûn kulübeye koştuk. Derhal polise haber verdik. Gelen kuvvetlerle motor basıldı. Civar kilometrelerce tarakla taranır gibi arandı. Fakat kulübenin dibindeki iki Çinlinin ölüsünden başka hiç bir şeye rastlanamadı.

Ölüm saçan canavar yine bizi altemememiş, fakat bizim de elimizden kurtulmuştu.

O geceden sonra dört gün yataktan çıkamadım. Smit,

benden daha dayanıklı imiş. Bir günlük bir istirahatden sonra kalktı:

— Yine Fu-Man-Cu'yu kıldık, diye mırıldanıyordu. Fakat bir daha sefer karşıma çıkarsa bırakmıyacağım onu. Ne pahasına olursa olsun yakalayacağım.

Gözleri çelik gibi parlıyordu. Bu bakışlarda yaman bir mücadelenin azmi gizli idi. İleride yeni ve daha korkunç serüvenlere hazırlanmak lâzım geldiğini hissediyordum.

Üçüncü Kısım ANDAMAN - İKİNCİ

Beş altı haftadanberi müt-hiş bir mücadeleye girişmiş bulunuyoruz. Bukadar kısa bir zamanda başımızdan geçenleri şöyle bir düşünüyorum da, bu derece korkunç, a-

kıllara durgunluk veren maceraların kahramanları biz miyiz, diye içime şüphe giriyor.

Belki arkadaşım Neyland Smit için bunlar normal şeylerdi. Zaten genç yaşından beri Dışişleri Bakanlığına bağlı bir nevi hususi entelijans'da, hep bu neviden maceralarla dolu işlerde çalışıp dururdu. Fakat ben öyle mi idim ya? Onunla bu maceraya atıldığım ana kadar kendi hâlinde, basit bir doktordum.

Evet beş, altı haftadanberi Fu-Man-Cu çetesini ortadan kaldırmak için savaşım yapıyoruz. Yedi sekiz defa ölümlü burun buruna geldik. Hepsinden kurtulduk. İki defa Fu-Man-Cu ile karşılaştık. Fakat elimizden kaçmasını bildi. O kadar geniş, o derece kuvvetli bir şebekenin başında ki, her yana kol salmış bir ahtapota benziyor. Bir ayağım, iyi ayağım kesiyorsunuz, öbür ayakları yine etrafa uzanıyor. Belki bu ayaklardan biri bir gün bizi kıpırdamıyacak bir şekilde yakalayacak. Bizi ortadan kaldırdıktan sonra Fu-Man-Cu'nun önünde hiç bir engel kalmıyacak. Fakat buna meydan vermeden bizim onu yok etmemiz, yani onun ayaklarıyla uğraşacağımız yerde kalbini parçalamamız lazım. Bu ise ben de Smit de o derece inanmışız ki, en korkunç ölüm ihtimalleri bile bizi bu mücadeleden alakoyamıyor.

Rihtimdaki ölümden kurtuluşumuzun üzerinden daha bir hafta geçmemiştik ki, bir akşamüstü Neyland Smit heyecan içinde oturduğum odaya girdi:

— Bu akşam yine bir iş çıktı! diye bağırdı. Yemekten sonra seni bir Mısır kahvesine götüreceğim.

Sofradan kalktığımız zaman kolumdan yakaladı. Odasına götürdü. Londra'ya geldiği zaman evimde ona bir oda vermiştim. Bu odayı bir atölye hâline getirdiğini biliyordum ama, o güne kadar dolaplarına bakmamıştım. Buralarda çeşitli makyaj e-

devatı vardı.

— Gideceğimiz kulüp hep Şarklıların toplandığı bir yerdir. Birkaç defa gittiğim için mal sahibi beni pek yabancı saymaz. Ama beni orada bir Mısırlı kılıfına sokacağız.

— Peki orada ne bulacağız?

— Oranın garsonlarından biri adamımdır. Birkaç gün-denberi oraya kimse ile konuşmadan gelip giden bir Şarklıdan bahsetti. Bu adamı merak ediyorum. Bu gece onun kim olduğunu öğreneceğiz.

Smit, bunları söylerken bir taraftan da makyajını yapıyordu. Kendisinininkini birtirdikten sonra beni karşısına aldı. Kısaca bir çalışmadan sonra ikimiz de birer halis Mısırlı olup çıkmıştık. Arkadaşım dolaptan bir kaç fes çıkardı. Başımıza uyanları giydik. Smit:

— Sen Arapça bilmediğin için ağzımı açma, dedi. Bütün konuşmaları ben idare ederim.

Leicester meydanına bir buçuk dakikalık bir sokakta, iki dükkanın arasına sıkışmış duran bir apartmanın kapısını çaldık. Kapıyı korkunç derecede iri yarı bir Arap karısı açtı. Basit döşeli ufak bir hole girdik. Burası görünürde alelade bir apartman holü idi. Bir iki saniye ancak geçmişti ki; ihtiyar, zayıf bir adam görüldü. Bizi kahn bir perdenin arkasına aldı. Burası yük şeklinde karanlık bir yerdi. İhtiyar adam bizi orada bırakarak perdenin arkasından kayboldu, gitti. Smit yalnız kalınca duvarda, evelden bildiği bir gözetleme deliğinin kapağını açtı. İçerideki geniş odaya bakmağa başladı. Ben de yavaşça onun yanına yaklaşıp içeri baktım. Delik ince ve uzun olduğu için ikimiz de bakabiliyorduk.

Salon kenarları geniş sedirlerle çevrilmişti. Bu sedirlerle Mısırlı, Yunanlı, İranlı ve Çinli olduklarını hallerinden belli bir sürü insan bağdaş kurup oturmuştu. Kimisi

Ardından bir silâh sesi ve bir haykırış daha işittik. Sonra hızla uzaklaşan...

sigara, kimisi nargile içiyordu. Bazıları da önelirine konuşmuş olan küçük rahlelerin üzerindeki tepslilerde duran kadehlere içki doldurup içiyorlardı. Orta yere serilmiş dört köşe büyücek bir halının üstünde genç ve güzel bir kadın, yanında yerde oturan diğer bir kadının kaldığı çalgının havasına uyarak rakse diyor, göbek atıyordu. Sedirlerdeki müşterilerden çoğu da bu musikiye ellerile tempo tutuyorlardı.

Biraz sonra rakkase oyununu bitirdi. Çalgıcı kadınla birlikte salonun öbür ucundaki perde ile örtülü kapıdan çıkıp gittiler. Onların gitmesiyle oradakiler kendi aralarında birer ikiser konuşmağa başladılar. Smit yavaşça kuşağına eğilerek:

— Burası Londra'ya gelen Şarklıların toplandıkları bir içkili kahvedir, dedi. Bizi

bu karanlık yere soka bu kahvenin adamlarından biridir. Buraya birkaç defa geldim. Fakat her seferinde elim boş döndüm.

— Bu gece aradığımızı bulabilecek miyiz acaba?

— Bilmiyorum.

— Hiç tanıdığın var mı?

Birden Smit, kolunu sıkıttı:

— Susss! dedi.

Smit, heyecandan önüne gelmiş, benim görüş sahama kapatmıştı. Salonun kapısına bakıyordu. Herhalde içeriye mühim bir kimse girmiş olmalı ki, salondaki konuşmalar birdenbire kesildi. Bir kumaş hışırtısı duydum. Smit'i biraz iterek gözümü deliğe uydurdum. Omuzlarına, bütün vücudunu kaplayan kırmızı bir pelerin almış olan bir kadın salona girmişti. Başını bir ipek eşarpla sarmıştı. Eşarpların bir ucu yüzünü az çok kapıyordu. Hızla yürüyerek bizim arkasında durduğumuz duvara doğru geldi. Herhalde bu duvarın dibindeki sedirde oturan bir adamla konuşacaktı.

Salonda bulunanların garip ve meraklı bakışlarından bu kadının buranın daimi müşterilerinden olmadığı anlaşılıyordu. Birdenbire burnuna tuhaf bir lavanta kokusu geldi. Bu koku kiç bir kadında rastlamadığım, daha doğrusu bir tek kadında duyduğum bir koku idi... Karamaneh!

Evet bu koku Karamaneh'in kokusu idi. Şu halde bulunduğumuz deliğin altındaki sedirde oturan adamla konuşan kadın Karamaneh idi!

Genç kadın bir iki saniye sonra doğruldu. Ters yüzü dönerek acele adımlarla geldiği kapıdan çıkıp gitti.

Smit, çelik gibi parmaklarıyla bileğini yakaladı. Beni deliğin önünden çekti. Arkamızdaki kalın perdeki açtı. Hale çıktık:

— Karamaneh'in konuştuğu adamı muhakkak görmeliyiz. Bize lazım olan adam olur! diye fısıldadı.

Hol bomboslu. Holdan, kapısına doğru giden bir koridor vardı. Kapiya doğru koştuk. O sırada salondan bir adam çıktı. Yıldırım gibi sokak kapısına atıldı. Kapiyı açmasıyla ardından kapaması bir oldu.

Yemin edebilirim ki orada üç veya dört saniyeden fazla durmadık. Derhal kendimizi toplayarak herifin peşinden sokağa fırladık. Fakat sokak bomboslu. Beş on metre ilerideki köşeyi süratle dönen bir otomobilden başka bir şey göremedik. Smit, kendi kendine sunturlu bir küfür savurdu:

— Bu otomobilde giden Karamaneh'tir, dedi. Fakat herif nerede? Yer yarılıp da içine girmede ya?

Fena halde üzül müştü. Sağ elini yummuş, sol avucunun içine vurup duruyordu:

— Kim bilir bu gece yine kimin başına bir felâket gelecek? O adam muhakkak Fu-Man-Çu'nun adamlarından biriydi. Karamaneh ona gayet mühim bir haber getirmiş olmalı ki, herif bir an içinde fırlayıp gitti. Yine bütün kabahat bizde. Biraz daha süratli hareket etseydik, herifi kaçırmazdık.

Nereye gitiğimizi düşünmeden yürümeğe başladık. Pikadilli meydanına geldik. Meydana geçmeğe çalıştığımız bir sırada, Londra'ya ilk defa gelmiş yabancılar gibi bir otomobil kalabalığının arasına düştük. Meydanın ortasındaki işaret memuru elini kaldırmış ve bizim içinde bulunduğumuz araba akınına durdurmuştu. Polis tekrar yol vermeden evvel kaldırma geçmek lâzımdı. Arabaların arasından ilerlerken bir otomobilden bir kadın başının uzandığını ve: «— Andaman ikinci» diye fısıldadığını işittim. Baş derhal kayboldu. Biz kaldırma çıktık. İşaret memurunun yeni bir el hareketile otomobiller sel hâlinde akmağa başladılar. Bana fısıldayan ka-

dının otomobili de diğerleri gibi gözden kayboldu gitti.

Eve döndüğümüz zaman bunu Smit'e anlattım. Bir an düşündü. Sonra:

— Andaman - ikinci. Bunun hiç bir mânası yok Petri, dedi.

— Fakat bu kelimeleri söyleyen kadın eminim ki, Karamaneh idi.

— Ne biliyorsun?

— Otomobilin yanından geçerken onun kendine has kokusunu duydum. Bu koku beni katiyen yanıltmaz.

Smit, zorla gülümsedi:

— Sen hayvan olaysamışsın gayet iyi bir av köpeği olurmuşsun Petri, dedi. Saka bertaraf. Andaman isminde hiç kimse tanımyoruz. Hem bu gayet garip bir isim. Maamafih elimizdeki listelere bakalım. Belki Fu-Man-Çu'nun yakından veya uzaktan alâkadar olduğu, tehdit ettiği kimseler arasında bu isme rastlarız.

Uzun uzun araştırdık fakat Andaman adına hiç rastlamadık. Fakat o sırada yepyeni bir hâdise ile karşılaştık. Telefon çaldı. Smit, gitti açtı. Bir müddet konuştuktan sonra döndü. Yüzü hiddetinden simsiyah kesilmişti:

— Ben sana bir şeyler olacak dememiş miydim. Otan oldu. Bir iki kilometre ilerimizde bir adamın evine saldırmışlar. Şimdi Müfettiş Veymut telefon etti. Kime biliyor musun? Fränk Noris Vest'e...

— Evet. Vest yepyeni bir uçak modeli icat etmişti. Savunma Bakanlığına satmak üzere idi. Herhalde Fu-Man-Çu bu keşif haber aldı. Planların Savunma Bakanlığına geçmesine mâni olmak istedi.

Smit, telefonla bir araba çağırdı. Birkaç dakika sonra Noris Vest'in dairesinde idik. Zavallı adam kapının dibindeki antrede sırtüstü yatıyordu.

(Arkası var)

Esrarlı Ölüm

Seyahatimizin sekizinci haftasında gene Esseks körfezine geldik. İki gün Kara Su hanında kalıp dinlendik, çünkü çok yorgunduk. Üçüncü gün körfezden ayrılıp, Kent'e geçmeğe niyetlendik ve binecek bir gemi aradık. Fakat körfezdeki gemilerin hiçbirisi, kâfi derecede büyük değildi.

Fakat, soyadını hiç öğrenemediğimiz Ben adında bir gemici, Mersea'ya gideceğini ve biz gemisine misafir olursak, bunu kendisine büyük bir şeref sayacağını söyledi. Bunun üzerine, Mersea'da hiç işlemiz olmadığı halde, Ben'in filikasına bindik.

Yolculuğumuzun ilk günü, bir küme bulut, güneşi kapladı ve karadan soğuk bir rüzgâr esmeğe başladı. Ben, filikanın başını uzun bir dalganın tam ortasına çevirerek:

— Birçokları, dedi. Böyle bir günde asla denize açılmazlar. Bazıları da açılır ve dalgalara meydan okurlar.

— İnşallah bu rüzgâr fazla devam etmez.

Dedim. Fakat gemicinin verdiği cevap boğuk bir:

— Hah!

Tan ibaret oldu ki, mânasını bir türlü anlayamadım.

Sonra cebinden bir parça kara tütün çıkardı. Karamella gibi katı olan bu tütün tutamını dizine sildi ve bir parçasını ısıtıp çiğnemeğe başladı. Öbür parçasını da bana uzattı. Fakat ben, dişlerim olmadığını söyleyerek (ümit ederim ki güzel Allahım söylediğim bu yalanı hemen affetmiştir,) tütünü reddettim. Gemicii tütünü arkadaşıma uzattığı zaman, Longsenks pabucunun bağını bağ-

Çeviren:

NIHAL YEGİNOBALI

Resimleyen: AYHAN

lamakla meşguldü. Başını eğerek bir eliyle işine devam etti, öbür eliyle de tütünü ağzına koydu. Bundan sonra birkaç dakika büyük bir iş-tahla çiğnedi, sonradan durdu ve çeneleri işlememeğe başladı. Çok korkarım ki, Longsenks tütünü denize atmıştı ve mahsustan çiğner gibi yapmıştı. Allaha, onun bu yalanını da afetmesi için dua ettim.

Arkamızdan esen rüzgâr hızını arttırmıştı. Süratli gidişimize sayısız martıların çığlıkları refakat ediyordu. Bir ara, Ben yanımızdan geçen bir balıkçı yelkenlisinin kaptanına kaba bir küfür savurdu. Fakat iki gemicinin de keyifli keyifli güldüğünü görünce, bunun bir şaka olduğunu anladım. Biz papazlar «belki de şakanın ne demek olduğunu unutuyoruz» diye düşündüm. Biraz sonra etrafı kalın bir sis tabakası kapladı. Fakat cesur gemicileri koruyan bütün azizlerin himmetiyle bu tehlikeyi de atlattık. Şimdiye kadar hep nehirde gelmiştik. Artık açık denize çıkacaktık. Ben, filikasını öyle bir döndürdü ki korkunç derecede yana yattık. Üstümüze başımıza sular sıçradı. Longsenks'le gemiciye:

— Daha itidalli davran!

Diye bağurdık ama, rüzgârın çığlıkları sesimizi bastırdı.

Fakat rüzgârın kamçıla-

ması ve deniz suyunun tuzu kanımızı kaynatmıştı. Çok geçmeden ben de, Longsenks de avazımız çıktığı kadar bağıra bağıra şarkı söylüyorduk. Söylediğimiz şarkının sözleri nasıldı, hatırlamıyorum; zaten ehemmiyeti de yok, çünkü duyan olmadı. Rüzgâr, onları ağızlarımızdan kaparak aldı götürdü.

Küçük tekne, şimdi yalpa vura vura gidiyordu. Denizde yeşil yeşil dalgalar belirmişti. Gergi solgun mavi semayı kaphyan ince, uzun bulutlar, havanın fenalaşacağını açık açık gösteriyordu ama, biz bunların hiç birisine ehemmiyet vermiyorduk.

Biraz sonra deniz adama-kılı kabarmaya başlayınca, Longsenks'le benim cesaretimiz kayboldu. Korkuyla Ben'e baktık. Fakat o filikayı güzelce idare ediyordu. Rüzgâr, gene arkadan esmeğe başlamıştı. Süratle ilerliyerek Mersea'ya vardık ve körfezin sakin sularına kavuştuk.

Bundan sonra biz üç gemici, karnımız fena halde acımış olarak sahile indik. Ben'in:

— Bu civarlarda bir yerde.

Dediği hanı bulduk ve girdik. On beş dakika sonra sucuk ve yumurta yiyorduk. Tuzlu deniz havasında pişince, yumurtalı sucuğun eşi olmaz. Karnımızı doyurunca Ben'in siyah tütün destesinden bir tutam keserek pipolarımızı doldurduk. Rüzgâr hanın camlarında uğuldarken, birbirimize sahil boyundaki ıssız yerler hakkında garip hikâyeler anlattık. Böylece, geçirdiğimiz rüzgârlı yolculuğun, yediğim yemeğin, fakat zannedersen bilhassa Ben'in

Ben, filikasımlı öyle bir döndürdüm ki, korkunc derecede yana yattık.

tütününün tesiriyle uyuya kalmıştım. Gün bitip güneş ikinciye kadar uyanmadım. Uyandığım zaman da, odada yalnız olduğumu gördüm.

Yemeğimizin artıkları masanın üstünde duruyordu; odanın sakin havasında hâlâ ağır ve mavi tütün dumanı vardı. Hiç bir ses duymadım. Güneşin vaziyetine bakarak, uzun zaman uyumuş olduğumu anladım.

Rüzgâr hâlâ, camlarda uğulduyordu ve esintilerin arasında denizin sesini duyabiliyordum. Denizin sesini ve bir de, kapalı kapının ve kalın duvarların ardından gelen bir insan sesinin yumuşak mırıltısını...

Bir müddet dinledim. Sonra bilinmez neden, içime bir endişe doldu. Longsenks'le, Ben, nereye gitmişlerdi? Kafam, Ben'in buralarda görülecek bir işi olduğunu, Longsenks'in de beni uyandırmamak için haber vermeden onunla gittiğini söylüyordu. Buna rağmen endişem, huzursuzluk hâlini aldı. Vücudum buz kesildi.

Pencereye gittim ve rüzgârı, تنها koya baktım. Filika görünürlerde yoktu.

Kendi kendime:

— Bunda meraklanacak birşey yok. Şüphesiz Benin, koyun yukarı taraflarında bir işi çıkmıştır da oraya gitmişlerdir.

Dedim. Böylece içimde gitgide büyüyen korkuyu unutmaya çalıştım.

Ansızın arkamda bir gü-rültü duydum. Ben dönerken kapı açıldı. Odaya bir adam girdi, sonra birden taş kesilmiş gibi durdu. Gözleri korkudan büyüdü ve elini açılmış olan ağzına götürdü. Bu el, garip bir şekilde titriyordu. Kül gibi bir yüzle, sendeliyerek, arka arka odadan çıktı.

Şimdi içime yeni bir dehşet gelmişti; ensemdeki tüyleri diken diken eden ve kanımı donduran isimsiz bir dehşet. Adam kapıdan çıkıp uzaklaşırken arkasından gittim. Koridorun sonundaki bir kapıyı açmaya uğraşıyordu. Büyük bir merak ve endişeyle:

— Ne oldu Allahşıkına? diye sordum.

Adam, korku dolu bir çığlık attı. Bana doğru yarı döndü ve duvara kapandı.

Koridorun sönük ışığında yüzünü, göremiyordum ama, dehşete kapılmış benziyordu.

— Ne oldu, be adam?

Diye bağırdım. Nabızlarım çekiç gibi atmağa başlamıştı.

— Beni hortlak mı sandın?

Bunu ne diye söyledim, bilmiyorum. Ama işe yaradı. Adam hıçkırır gibi derin bir nefes aldı ve ağır ağır doğru-

du. Titrek bir sesle:

— Vay canına! diye bağırdı. Ödümü kopardın be! Sen de ötekilerle bir boğuldun da, hortladın sandım.

— Ötekilerle bir mi?

Kulaklarım müthiş bir uğultu doldu.

— Ötekilerle bir mi? diye tekrarladım.

Adamın söylediği sözlerin mânâsı içime dalga dalga dehşet dolduruyordu. Güzel Allahım! Longsenks boğulmuş muydu?

Adam, sönük ışığın içinde bana doğru geldi. Bir kadın gibi müşfik bir tavırla beni demin çıktığımız odaya götürdü. Bir sandalyaya oturttu. Hislerini belli etmemek isteyen boğuk bir sesle:

— Hepiniz bir gittiniz zannediyordum, dedi. Hancı öyle söyledi. Ben'in filikası, körfezde batmış bir yelkenliye çarptı ve hemen sulara gömüldü.

Hatırlıyordum, bir müddet, kendimi toplamağa çalışarak öylece hareketsiz oturdum. Adamın odadan çıktığını farketmedim, fakat biraz sonra gene geldiğini gördüm. Yanında hancı da vardı. Bana konyak içirdiler.

Ben gene sahildeydim ve rüzgâr soğuk esiyordu. Ben gene sahildeydim, fakat Longsenks ölmüştü. Kurtulmanın imkânı yoktu, çünkü yelken kullanmasını bilen ve denizi hakikaten seven birçok kimseler gibi yüzmek bilmezdi. Ben'in de yüzmek bilmediğini öğrendim. Bu kurşun suların bir yerinde bugüne kadar Longsenks'le, Ben'in ruhlarına bir kalp olan zavallı cesetler yüzüyordu; öfkeli dalgaların sallanarak, zalim kayalara çarparak, kumlara yuvarlanarak...

Vah, Longsenks, sevgili kardeşim! Hiç olmazsa cesedini bulup da kurşun denizin işkencesinden kurtararak, rahata kavuşturabilseydim! Fakat öteki adamlarla ben, koyun sahillerini araştırmas, bir şey bulamamıştık. Ötekiler, cesetlerin akıntıya kapılıp kuzeye doğru gidecekleri-

nı tahmin ediyorlardı. Orada, sahilde durdum ve rüzgârın estiği tarafa dönerek, dalgaların arasında oraya, buraya fırlatılan, dönen, çırpınan Longsenks'in cesedini düşündüm.

İki gün ve bir gece aradım. Fakat cesetler ne bulundu ne de bulunduğuna dair bir haber geldi. Birinci günün sabahı küçük bir kiliseye gittim ve Longsenks'in ölmemiş olması ve yakın zamanda bana geri gelmesi için dua ettim. İkinci sabah da ölülenin ruhu için bir dua okudum...

Üçüncü gün artık bu yerden ayrılmam ve Susseks'e gitmem icabettiğini anladım. Şüphesiz, gazeteler faciayı yazmış olacaktı. Fakat bundan emin değildim, çünkü

hiç gazete görmemiştim. Fakat polisler beni sorguya çekmişlerdi ve bir gazeteci, birkaç sual sormuştu. Fakat onlara pek az birşey söyleyebilmiştim. Doğruyu söylemek lâzım gelirse, arkadaşımın a-sıl ismini bile bilmiyordum, çünkü ona daima Longsenks derdim; başka bir isimle çağrıldığını duymamıştım.

Susseks'e gitmem lâzımdı. Longsenks, Susseks'de doğmuş büyümüş ve Susseks'deki küçük kilisenin rahibi olmuştu. Onunla zaten bu kilisede tanışıp böyle kardesten yakın ahbab olmuştuk. Oraya gitmeli ve oradakilere bildiğimi söylemeliydim. Hiç şüphesiz, onların da haberleri vardı, fakat oraya gitmenin benim için bir vazife olduğu aşikardı.

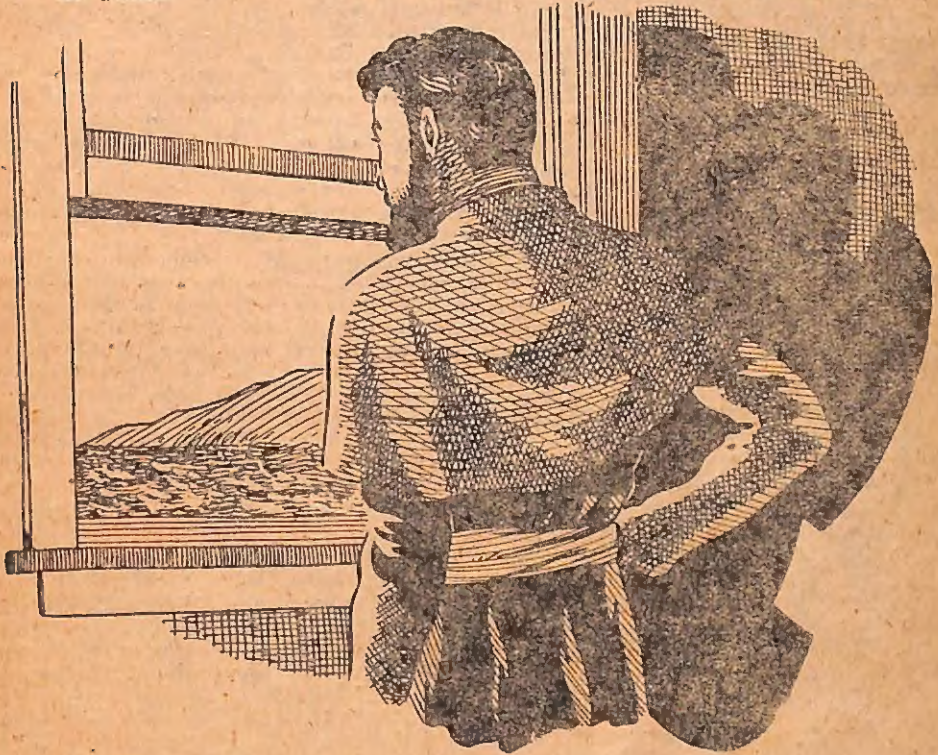
Zaten artık bundan sonra yalnız başına seyahat etmenin ne tadı kalmıştı ki!

Rüzgâr hafiflemiş olduğu için, vapurla Kent'e geçtim ve orada, senelerdenberi ilk

defa olarak bir tirene bindim. Kompartımda yalnız başıma otururken, ağlamak için kendimi zor tutuyordum. Longsenks'le seyahata çıktığımız günü hatırlamamak ve o neşeli başlangıçla bu çok hazin dönüşü mukayese etmemek elimde değildi. Tiren çalılık bozkırlar arasından geçerken, Longsenks'le beraber yaptığımız şeyleri, paylaştığımız zevkleri düşündüm; bütün yaz boyunca güzel kır yollarında dolaşmalarımız, cebimizde para olduğu zaman kaldığımız hanlar, karşılaştığımız iyi kalpli insanlar, söylediğimiz şarkılar, konuştuklarımız ve konuştuğumuz bahisler... Bütün bunları düşündüm. Kalbim öyle oldu ki, çathiya-cak sandım. Çünkü şimdiye kadar bildiğim insanların arasında o bir tanecikti; sevgili kardeşim Longsenks.

O mağnum yolculukta üç defa tiren değiştirmem lâzım geldi. Fakat en nihayet gün

Pencereye gittim ve rüzgârlı, tenha koya baktım. Flika görünürlerde yoktu.

Gözleri korkudan büyüdü ve elini açılmış olan ağzına götürdü. Bu el...

batarken son istasyona vardım. Longsenks'in köyü bu istasyondan altı mil içerdedi. Vakit geç olduğu ve ben de kendimi yorgun hissettiğim için, bir hana gittim ve yatacak oda istedim. Ertesi sabah erkenden kalkıp Longsenks'in evine gitmeğe karar verdim. Ortalık aydınlanır aydınlanmaz kimseyi rahatsız etmeden gidebileyim diye de yemek yedikten sonra hesabımı gördüm.

Böylece, doğu ufku aydınlanınca kalktım ve handan çıkıp sakin sakin yola düzüldüm. Düşüncelerimi toplıyabilmek için tesbihimi çıkardım ve Sabah Duasını okuya okuya yürümeğe başladım.

Bir mil kadar sonra yolum şoseden ayrıldı ve kırlara

kuşların havalanıyordu ve gökyüzünün maviliğine doğru kanat açıyorlardı. Yavaş yavaş zihnim sükunet buldu. İçime sanki yalnız değilmişim de, Longseks de yanımda yürüyormuş gibi garip bir his geldi.

— Bu imkânsız bir şey değildi ki!

Diye düşündüm. Çünkü ölüm hakikatta insanları ayırmaz. Ölmüş olan Longsenks'in de, benimle beraber vadideki yuvasına dönmek istemesinden tabii ne olabilir di? Yumuşak bir sesle:

— Longsenks, dedim. Artık beraberce konuşamayacağız, ama belki kelimelerin gücünü kullanarak da anlaşabiliriz.

Arkadaşımın pek uzakta olmadığını garip bir kuvvetle hissediyordum. Yüksek sesle:

— Ölüm bizi ayırmaz, Longsenks, dedim. Senin madde olarak yanımda bulunmayışına kendimi alıştırdığım zaman, gene seyahata çıkarım. Sen de benimle gelersin. Eskisi gibi avare avare dolaşırız. Eskisi gibi yürürken yeni yeni şarkılar uydurur ve söyleriz. Hem belki sen bana ölüm hakkında, öbür dünya hakkında malumat verisin. O şeyler benim mat verisin. O şeyler benim gün gibi apaydınlık olmalı, herhalde. Çünkü sen, benden evvel gittin ve ölümdeki sırrı öğrendin.

Bunları kâh aklımdan düşünene, kâh yüksek sesle söyleye söyleye en nihayet tepelerin arasındaki geçide geldim. Buradan Longsenks'in yuvası olan vadiyi görebiliyordum.

Buraya geldiğimde güneş doğalı henüz çok olmamıştı. Irmağın ve çayırların üstünde bir sis vardı ve karşımdaki tepe güneşte simsiyah görünüyordu. Su sesi duyulmuydu. Çahıların arasından bir kuş seslendi; bir köpek havladı. Evlerde yakılan odunların güzel kokusu geliyordu. Yolda ayak patırtıları, kova şingirtıları, koyun melemele-

biliyordum. Arkamda bıraktığım denizden beri ufak bir rüzgâr esti ve sese garip garip şekiller verdi. Beyaz renkli buğu büküldü, kıvrıldı, sonra tutam tutam havalanıp uçtu, gitti.

Longsenks de benimle, dostuyla beraber yuvasına, yüksek tepelerin, arasında gizlenen bu mukaddes yere gelmişti. Gene etraftaki aşına kokuları kokladım, tanıdığım hayatı duyduğum ve buraya gelmekle doğru bir iş yapmış olduğuma anladım. Çünkü ben gelmeseydim, belki Longsenks de yuvasına dönmeydi. Artık Longsenks'in yanımda olduğuna ve ölümünün arkadaşlığımı bozmadığına katıyetle inanıyordum.

Arkama dönüp güneşte parlayan denize baktım. Sular sakindi şimdi. Benim Longsenks'i sevdiğim kadar sevdikleri kimseleri kaybedenlerin yaptıkları gibi, benim de denizden nefret etmem lazımdı. Fakat bunu yapamadım. Kendi kendime:

— Ölüm bu dünyadan diğer bir dünyaya geçmekten başka nedir ki? dedim.

Ölümden ne korkmalı ne de beni arkadaşımın maddi varlığından ayırdı diye matem tutmalıydım.

Böylece cesaret toplıyarak tepelerin arasındaki köye doğru yöneldim ve Longsenks'in ihtiyar anasını bulup:

— Oğlunu beraberimde getirdim, nine demek üzere yokuş aşağı inmeğe başladım. Köye yaklaşırken ansızın durdum ve bilmediğim bir sebepten dolayı başımı gevirip arkama, geldiğim yola baktım.

Longsenks, acele acele yokuştan aşağı doğru iniyordu!

Onu ilk gördüğüm an korktum, çünkü:

— Bu gördüğüm onun hayaleti, herhalde, diye düşündüm. Fakat korkmama hiç hacet yoktu. Longsenks'in ruhu korkunc olabilir miydi? Buna rağmen durup bekler-

du.

Bana adamakıllı yaklaşmıştı ki ansızdan kuvvetim kesildi ve oturmağa mecbur kaldım. Ne düşündüklerimi hatırlamıyorum. Fakat şunu biliyorum ki bütün metanetim kayboldu ve ağlamağa başladım.

Alnındaki boncuk boncuk terler ve sık sık çıkan, biriltılı nefesi, bana onun bir hayalet olmadığını anlattı. Longsenks, sağ salım gelmişti! Gözyaşlarımın arasından onun o aşına, sevgili varlığını, şimdi yumuşak bakan şakacı gözlerini, dağınık sakalını ve toza bulanmış uzun

Arkama dönüp, günesiz parlıyan denize baktım. Sular sakindi şim-

nerese:

— Hele şükür, seni vakitinde bulabildim! dedi ve yanına başıma, çimenlerin üstüne çöktü.

Birbirimizin boynuna atıldık ve uzun dakikalar öylece, birbirimize sarılmış olarak durduk. En nihayet:

— Benim burada olacağımı nerden bildin Longsenks? diye sordum.

— Pek de o kadar zannettiğin kadar zor değil, Frensis, diye cevap verdi. Beni boğuldu zannettiğini duymaz, hiç vakit geçirmeden buraya geleceğini tahmin ettim. Bütün yol müddetince birbirimizden pek de uzak değildik. Ben birkaç saat evvel çıksaydım, seninle hemen buluşurduk. Seni takip etmek güç olmadı. Arasıra seni tarif ettim, ne istikamete gittiğini söyleyiver-

Dün istasyona senden sonra ki tirenle indim. Buraya sabahleyin geleceğini bildiğim için hana gittim ve odana çıktığını öğrendim. Kapıdan sana baktım ama uyuyordun. Ben de:

— Yarın sabah konuşuruz, diye düşünerek odama gittim.

Ben alçak bir sesle:
— Ben de sabah erkenden çıkıp yola düzüldüm, dedim. Sen daha uyuyordun, herhalde.

— Kaç gündür hiç uyuyuyordum ki!

— Herneyse, bana her şeyi baştan aşağı anlatsan iyi edersin, dedim.

Sonra sertleştirmeğe çalıştığım bir sesle ilâve ettim:

— Senin ruhun için bir dua okuduğumu biliyor musun, Longsenks?

(Arkası 26 ncı sahifede)

Lucy'nin gelip gelmediğini sordu. Adam, on numaralı odada oturduğunu söyledi. Logan, elinin tersile ağzını kurularak odaların bulunduğu ikinci kata çıktı.

Lucy'yi eskidenberi tanırdı. Jacksonville'den gezmek için ayrılmıştı. Şimdi geri dönüyordu. Yakında George'la evlenecekti de. Logan, düşünceli düşünceli kapıyı çaldı. Lucy, karşısında sevgilisi yerine onu görünce pek üzülmedi. Hatta hâllerine bakılırsa biraz memnun olduğu bile söylenebilirdi. Logan, onun hatırını sorduktan sonra erken yatıp uyumasını, ertesi günü bekle hareket edeceklerini söyledi.

Genç adam Lucy'den ayrıldıktan sonra bankaya gide-

kendi kendine ateş aldığını söyleyerek onları yatırtırdı.

Oregon ve civarında böyle bir hırsızlığa teşebbüs edecek bir kişi tanınıyordu. Bu Honey Bragg isimli bir baş belası idi. Üç, dört ay evvel iki altın arayıcısı öldürülerek soyulmuşlardı. Cinayet sabahı Logan, onu cesetlerin bulunduğu civarda at kostururken görmüştü. Fakat bundan kimseye bahsetmemişti. Zaten bu iki altın arayıcısını herkes kızıl derililerin öldürdüğünü tahmin ediyordu. Böyleseydi de bir faydası olmayacaktı.

Ertesi günü yola çıktılar. Tam iki gün pek az istirahat ederek at kosturdular. Nihayet Jacksonville yakınında bir yerde bulunan Dance'lerin kulübesine vardı-

Kızıl Derililer Hücuma Geçiyor

Logan, omuzunda taşıdığı meşin heybeyi banka kasasının önüne koyarak içinde bir düzüne toz altın torbası bulunduğunu ve şimdi bunları altın paraya çevirmek istediğini söyledi. Kasadar torbaları eliyle yokladıktan sonra altın tozlarının karşılığının takriben yediyüz altın edeceğini, yarım saat sonra gelip almasını bildirdi.

Genç adam bu işi hallettikten sonra kasabanın en iyi oteli olan Esechange'e gitti. Oregon'a iki iş için gelmiş i Birincisi altın tozlarını para ile değiştirmek, ikincisi de George'un sevgilisi Miss Lucy Overmiere'yi alıp Jacksonville'ye götürmekti.

Otelin bekleme salonu oldukça kalabalıktı. Logan, oradakilerin hemen hepsini tanınıyordu. Arkadaşlarıyla selâmlaşıp konuştuktan sonra içki tezgâhına doğru ilerledi. Birkaç kadeh viskiyi üstüste ictimden sonra otelciden Mis-

rek kasadların meşin heybesine yerleştirdiği altınları aldı. Doğruca odasına döndü. At üzerinde üç günlük yol gitmişti. Ertesi gün de aynı Lucy'yle birlikte yürüyecekti. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Meşin heybeyi yatağının ayak ucuna yerleştirdi. Silâhını da yatağının altına koyarak uykuya daldı.

Epeyce uyumustu. Birden hafif bir gürültüyle uyandı. Odanın içersinde bir karaltı doluyordu. Onun yatakta doğrulduğunu görünce hemen açık duran pencereye doğru koştu. Logan, hemen yastığının altından silâhını çekerek ateş etti. Tabancasının patlamasını acı bir feryat takip etti. Adamı yaralamıştı. Fakat buna rağmen pencereden atlamış, kağımıştı. Logan, hemen altınlara baktı. Hepsini yerli yerinde idi. Kalkıp lâmbayı yaktı. Kapısında toplanan diğer otel müşterilerine tabancasının

laç. Aile reisi Ben Dance, uzun boylu, iri kıymetli, babacan bir adamdı. Onları gayet iyi karşıladı. İki küçük oğluna atlara yem ve su vermelerini tenbih etti. Karısına sofrayı, kızına da misafirler için yatak hazırlamasını söyledi.

Logan, bu kulübeyle Dance'nin güzel kızı Caroline için uğramıştı. Yoksa başka yoldan da gidebilirdi. Ona bazı hediyeler almıştı. Getirdiği mavi bir elbiseyle bilhassa ince işlemeli gerdanlıklar, Caroline'nin çok hoşuna gitmişti. Teşekkür etmek için Logan'ın boynuna sarıldı. Sonra elbiseyi giymek için dışarı çıktı. Lucy, odada genç adamla yalnız kalmış gülmüş, seyrek: «Onu muhakkak öpmek isterdin,» dedi. «Ba sana bir ders olsun bir daha hediyelerini yalnız olduğunuz zaman verisin!» Logan, sadece gülmüşlerken baktı. Onun kıskandığını hissetmişti.

Jacksonville'e beldikleri zaman herşeyi bıraktıkları gibi buldular. Yalnız Huntlerin köye hücum yapmak için hazırlandıkları söyleniyordu. Lucy'yi sevgilisi George'la babası karşıladılar. Logan'a teşekkür ettiler. Genç adam yazihane olarak kullandığı kulübeye uğrayarak: «Satin alacağımız yirmi katır Salem'e gelmiş. Onları ordan almaya Vane'i gönder,» dedi. Bu sırada ismi geçen adam içeri girerek Dance ailesinin nasıl olduğunu sordu. Logan, hepsinin iyi olduğunu, bilhassa Caroline'yi gayet güzelleşmiş bulduğunu söyledi. Vane'in kızı sevdiğini biliyordu.

Onu savdıktan sonra George'un kulübesine gitti. Arkadaşına Lucy'yle ne zaman evleneceğini sordu. George, sevgilisini kolları arasına alarak öptü. Sonra Long'a dönerek: «Yapraklar dökülünce,» diye, cevap verdi. Sonra tekrar öptü. Logan, gülümseyerek: «İnsan,» dedi. «Böyle karısı olacak bir kimseyi ıstahsız öpmemeli,»

George, sevgilisini kolları arasına alarak öptü. Sonra Logan'a dönerek..

Genç kız sevgilisi George'dan daha önce davranarak: «Sen olsaydın daha mı iyi öperdin?» diye sordu. Yüzünde: «Sen de öp de ne mal olduğunu göster!» diyen bir ifade vardı. Logan, viski içtikten sonraki zamanlarda yaptığı gibi elinin tersiyle ağzını silerek ilerledi. Kollarını bir anda Lucy'nin etrafında sararak onu uzun, uzun öptü. Lucy'nin bakışlarından genç delikanlının iddiasını kazandığı anlaşıyordu. Onun bir kerelik öptüğü zamanda George en az yarım düzine öperdi. Zavallı adam hiç sesini çıkartmadan onları seyretmişti.

Hiçbirisi konuşacak birşey bulamıyorlardı. Bu sırada dışardan ağız kavgası yapan iki kişinin gürültüsü geldi. Hemen dışarı fırladılar. Köyün belâhlarından Honey Bragg'la Vane ağız kavgası saacaklardı. Honey, rakibinin üzerine doğru yürürken aralarına Logan girdi. Kızgın bir suratla: «Honey Bragg bakıyorum yürürken topallıyorum,» dedi.

Bu sözler haydutun üzerinde beklenmiyen bir tesir yaptı. Onu yatıstırdı. Honey, gülmeğe çalışarak: «Ayağımı

Film Hikâyesi

Çeviren:

VEDİH EVSAL

★

OYNAYANLAR

Logan Dana Andrews
George Brian Donlevy
Lucy Susan Hayward
Caroline Patricia Roc
Honey Ward Bond

Orijinal adı: Canyon Passage
Rejisörü: Jacques Tourneur
Universal

★

at çifteledi,» dedi. Ve geri dönüp atına binerek uzaklaştı. Sonra uzaktan: «Seninle,» de hesaplaşacağımız gün yakındır,» diye bağırdı. Logan, haydutun söylediklerine aldırmadı. Vane'i birkaç kadeh viski yuvarlamak için köyün barına davet etti. Fakat çocuk onun davetini kabul etmedi. Bunun yerine George akşamleyin bir poker masası kurmayı teklif etti. Logan, kumardan hoşlanmazdı. Yorgun olduğunu söyleyerek onu sav-

Kollarını bir anda Lucy'nin etrafında sararak onu uzun uzun öptü...

Bundan sonraki iki hafta pek yeknasak geçti. Logan nihayet hoşlandığı Caroline'le nişanlandı. Bu vaziyete George çok memnun olmuştu. Fakat Lucy üzülmüştü. Çünkü onu seviyordu. Sonra Caroline'e gılgıncasına aşık olan Vane de üzgündü. Lucy onun Caroline'le nişanlandığı haberi alınca koşup yanına gelmişti. Logan da onu bu vaziyette görünce bir tuhaf olmuştu. Gözlerindeki acı bakışı hatırladıkça da aynı tuhaflığı içinde tekrar hissediyordu. Caroline'le nişanlanmakla iki kişinin kalbini kırmıştı. Bunda hiç şüphesi yoktu. Caroline'nin de kendini sevdiğinden emin değildi.

Bir akşam üstü yazıhanesinin kapısında oturmuş bütün bu işlerin içinden nasıl çıkacağını düşünürken Honey Bragg'ın kendisine doğru geldiğini gördü. Artık toplam

lamıyordu. Ayağı iyileşmiş olacaktı. Arkasında bir sürü köylü de vardı. Aralarında geçecek kavgayı seyretmeye geliyorlardı. Honey, onun önünde durarak: «İşte,» dedi. «Vadettiğim gibi hesaplaşmaya geldim!»

Logan, serinkanlı olmaya çalışarak ayağa kalktı: «Benim görülecek hesabım yok,» diye cevap verdi. Bu sırada seyircilerin arasından Vane ileri atıldı: «Sen Caroline'e lâviyık bir koca değilsin. Döğüşten kaçıyorsun,» dedi, Logan, onu sadece süzmekle iktifa etti. Başka zaman olsaydı ayakları altında gignerdi onu. Fakat şimdi sadece gülümseyerek arkasını döndü. Odasına girmek için yürüdü. Fakat ancak bir adım atmıştı ki haydut onu yakaladı: «Seni ıslanmış tavuğa çevirmeden bir yere bırakmam,» dedi. Logan'ın da tahammülü kalmamıştı. Birden geriye dönerek haydudun suratına olanca bızıyla vurdu. Adam koca vücuduyla yere uzandı. Logan, fırsat vermeden balıklama

yumruk daha vurdu. Haydut kalkamayacak bir hâle geldi. Logan, çok geç kızardı. Fakat bir kere de kızı mıydı gözünü budaktan sırgemezedi.

Nitekim bu kavgada da böyle olmuştu. Lucy, onun dövüştüğünü haber alınca korku ve heyecanla koşup gelmişti. Logan'ı karşısında sapasağlam görünce sevincinden boynuna sarılmıştı. Sonra utanarak bir poker partisinin sinirleri yatıştıracağını söyledi. Genç adam kabul etti. Kasasından satın alacağı kartırların parası olan ikibin doları çıkardı. Eğer kaybederse meteliiksiz kalacaktı. O zaman da bu köyde yaşamak ona ağır gelecekti.

Oyun uzun ve çok heyecanlı oldu. George, bütün parasını kaybetti. Kendisine Mack isimli ihtiyar bir altın arayıcısı da dört torba altın tozu emanet etmişti. Bu adam üç aydanberi meydanda yoktu. Herhalde kızılderililer onu öldürmüş olacaktı. Bu düşünceyle, George dört torba altın tozunu da belki kazanıp ziyanımı çıkartırım düşüncesiyle kumar masasına sürdü. Onları da kaybetti. Meteliiksiz olarak kulübesine yatmaya giderken yolda ihtiyar altın arayıcısına rastladı. Adamcağız üç ay dağlarda altın araştırdıktan sonra o gece köye dönmüştü. George'u karşısında görünce sabahleyin gelip emanetini alacağını söyledi. Ertesi günü ihtiyar Mack, köyün içinden geçen yarım metre derinliğindeki ırınakta boğulmuş olarak bulundu.

Bazı kimseler bunu George'un yaptığını zannediyorlardı. Logan, bu işi onun yaptığına ihtimal vermiyordu. Onunla eskidenberi tanıştırdı. Tabiatını gayet iyi bilirdi. Fakat şimdi onu düşünecek vakti yoktu. Salem'e kartırları satın almaya gidiyordu. Tam atına binip gideceği sırada Lucy'nin babası geldi. Kızını da beraber götürmesini rica etti. Yakında George'

ler alması lâzım geldiğini söyledi.

Zaten Lucy de hazırlanmıştı. Beraber yola çıktılar. Hava kararınca kadar ormanda yol aldılar. Sonra dere kenarında ufak bir ateş yakarak geceyi orada geçirmeye karar verdiler. Tam yatacakları sırada meçhul bir kimse kampa ateş etmeğe başladı. Genç adam bu meçhul kimsenin Bragg haydutu olduğunu tahminde güçlük çekmedi. Logan, hemen ateşi söndürdü. Sonra atların yanına koştu. Başka zaman olsaydı dövüşürdü. Ama şimdi yanında Lucy vardı. Onun hayatından mesuldü. Atların yanına geldiği zaman ikisinin de serseri kurşunlarla yaralandıklarını gördü. Yürüyerek kaçmaktan başka çare yoktu.

Hakikaten gece onları kurşun yağmuruna tutan Honey Bragg'di. Hava ağarmaya başlar başlamaz bıraktıkları izlerden onları tekrar takibe başlamıştı. Bir müddet yürüdükten sonra dere kenarında sesler işitti. Silâhını çekerek seslerin geldiği tarafa doğru

şahyarak üstüste ateş etti. İki vücut düştüğü yere yığıldılar. Yanlarına gittiği zaman bunların iki kızılderili kız olduğunu korku ve hayret içersinde gördü. Uzun zamandanberi Jacksonville'ye hücumu hazırlanan kızılderililerin harekete geçmesi için bu yeter sebepti. Var kuvvetiyle köye doğru kaçmağa başladı.

Fakat buna lüzum kalmadı. Kızılderililer köyü görebilecekleri yüksek bir yerde ateş yakarak savaş işaretlerini vermeye başlamışlardı bile. Logan ve Lucy köye geldikleri zaman etraflı telâş içersinde buldular. Herkes kızılderililerin hücumuna karşı koymak için hazırlık yapıyordu.

Hava ağarmaya başladığı sırada köye bir atlı girdi. Gelen Caroline'di. Kızılderililerin hücumunda evleri yanmış annesi, babası ve kardeşleri ölmüşlerdi. O kaçarak hayatını kurtarmıştı. Logan, onu kulübesine götürmek istedi. fakat genç kız Vane'i daha fazla sevdiğini ve bundan sonra ona ait olduğunu söy-

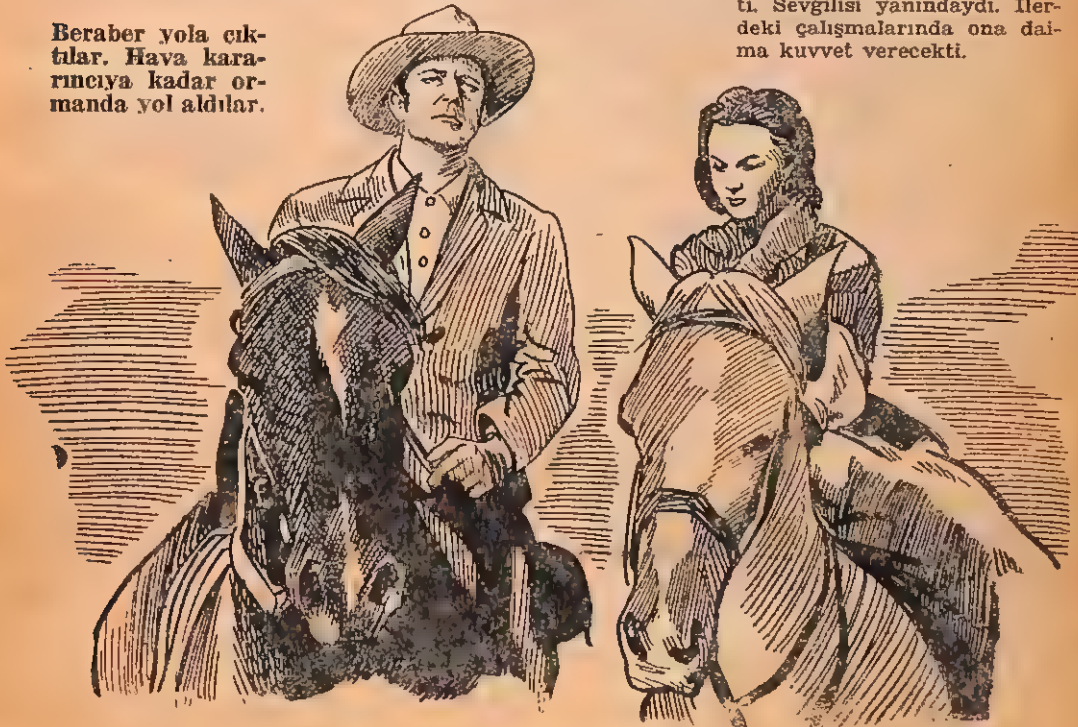
dan memnundu. Çünkü Lucy'yi ondan çok daha fazla sevdiğini hissediyordu, Caroline'nin kalbini kırmadan ayrıldığına memnundu.

Ortalık iyice ağardıktan sonra Hintliler hücumu başladılar, Daire hâlinde köyün etrafında dönüyorlar, alevli oklar fırlatarak kulübeleri yakıyorlardı. George çok ağır yaralanmıştı. Lucy, onu yaşatmak için elinden geleni yaptı. Hiç bir tedbir fayda vermedi.

George, öldükten sonra Lucy, hakikaten sevdiği Logan'ın yanına gitti. Ona silâhını doidurarak yardım etti. Akşam olunca Hintliler hücumlarını kestiler.

Ertesi sabah tekrar başladılar. Logan, silâhını eline aldı. İçinde altı kurşun vardı. Dördünü sarfedip ikisini kendine ve sevgilisine sarfedecekti. Fakat birden Hintlilerin yanan ormana doğru uzaklaştığını gördüler. Bir müddet sonra uzaktan uzağa silâh sesleri işittiler. Nihayet imdat kuvvetleri yetişmişti. Köydeki bütün kulübeler yanmıştı. Logan, kendi kulübesinin yanmış enkazına baktı. Sevgilisi yanındaydı. Herdeki çalışmalarında ona daima kuvvet verecekti.

Beraber yola çıktılar. Hava kararınca kadar ormanda yol aldılar.

PERDEDEN PORTRELER

Beyaz perdenin şu son birkaç sene içersinde meşhur olan yeni komik çiftlerinden birisi de Abbott ve Costello'dur. Onlar filmlerini diğer komiklere nazaran mimik ve jestlerden ziyade film nüktelerini daima kendileri hazırlarlar. Bu işte zayıf ve uzun boylusu olan Bud Abbott, şişmanı ve kısa boylusu olan Lou Costello'dan daha maharetlidir. Buldukları nükteleri evvelâ kendilerine anlatırlar. Hoşlarına giderse bunları dostlarına tekrar ederler. Onlar da hoşlanırlarsa filmde kullanmaya karar verirler.

Komik yıldızların her ikisi de gayet neşeli ve alaycı kimselerdir. Tanıdıkları, tanıma-

dıkları herkesle şakalaşırlar. Bu onların en büyük hussiyetlerinden birisidir. Meselâ onların şakalarından birisi çok meşhurdur. Tanınmış bir Amerikan sinema mecmularından birisi, muharrirlerinden birisini komik yıldızlarla mülâkat yapmak için o sıralarda çalışmakta oldukları M-G-M. stüdyosuna göndermiş. Gazeteci uzun müddet uğraşıp bir takım formaliteleri bitirip stüdyoya girdiği zaman öğlen olmuş. Fakat çalışma tatil olduğundan komikleri yerlerinde bulamamış.

Bu vaziyet karşısında gazeteci biraz düşündükten sonra komiklerin şikâsını stüdyonun lokantasında bu-

*İki
Açık
Göz*

(BAT EBIT-LU KASTILLO) lacağını tahmin etmiş. Oraya giderek Lou Costello'yu yemek atıştırırken yakalamış. Komik sanatkâr gazeteciye gayet iyi karşılamış. Onu da masasına oturtup yemek ısmarlamış. Adamcağız ondan hayatını anlatmasını is-

temiş. Komik onu kırmaya-
rak söze başlamış: «Bizim
hayatımız üç bölümdür.» de-
miş. «A. bölümünde dünyaya
geldik. B. bölümünde büyü-
dük. C. bölümünde de arka-
daşlarla birleşerek beraber
çalışmaya başladık. Henüz
bu bölümü doldurmakla meş-
gulüz. Kısacası hayatımızı
gazetenizde A. B. C. harfle-
riyle hülâsa edebilirsiniz.
Şimdi yemeklerimizi rahatça
yiyelim.»

Bud Abbott, Amerika'nın
meşhur Barnum sirkinde
dünyaya geldi. Orada babası
tel üstünde, annesi de gıplak
at üzerinde seyircilere tehli-
keli ve heyecanlı cambaz nu-
maraları yaparlardı. Bud tah-
sıl çağı gelince mektebe de-
vama başladı. Onaltı yaşına
bastığı zaman gemici olmaya
karar vererek mektebi bıraktı.
Fakat açık saçık revüleri
gösteren bir tiyrodada kasi-
yer oldu.

Lou Costello Paterson isimli
ufak bir kasabada dün-
yaya geldi. Çocukluk yaşla-
rında hevesi iyi bir profesyo-
nel boksör olup hem şöhret
yapmak hem de zengin ol-
maktı. Böylece bir taşla iki
kuş birden vurmayı düşünüy-
yordu. Bu hayalle tahsil ha-
yatına atıldı. Ortaokuldan
mezun olduktan sonra bir
şapkacı dükkânına satış me-
muru olarak girmeyi kazan-
cına daha uygun buldu.

İşi gayet zordu. Patronla-
rı gelen her müşteriyi mem-
nun etmekte onları mecbur
ediyordu. Lou, bu işi pek
becerememekle beraber iki-
yüz dolar-biriktirinceye ka-
dar bu işde sebat etti. Bu
arada bir şöför mektebine gi-
derekt otomobil kullanmasını
da öğrendi. İkiyüz doları bir-
likince isinden istifa etti.
Yüz dolarıyla eski, elden
düşme bir otomobil satın al-
ıp Hollywood'a yollandı. Bu
sefer hevesi artist olmaktı.
Fakat Metro-Goldwyn-Mayer
stüdyolarında işçi olarak ça-
lışmaya başladı.

Daha sonraları artistlerin
benzerliğini yapmaya başladı.
Yıldızların yapamıyacağı teh-
likeli hareketleri o yapıyordu. Bir

Sahifelerimizi süsleyen resimlerde (iki açığözü)iki ayrı filmin güzel sahnelerinde görmekteyiz...

keresinde bir filmde yanan
bir evin ikinci katından ka-
dın kıyafetine girerek Dolo-
res Del Riyo'nun yerine atla-
dı. O zamanlar şimdiki kadar
şişman olmamasına rağmen
gevik davranamıyarak yara-
landı. Hastahaneye kaldırıl-
dı. İyileşince tiyatrolarda ça-
lışmaya karar verdi ve arka-
daşı Bud'la tanıştı.

Tam yedi yıl tiyatroculuk
işlerinde çalıştılar. Nihayet
talih onlara da güldü. Bir
ajan onlara meşhur şarkıcı
Kate Smith'in radyodaki gös-
terisinde iş verdi. Yaptıkları
komik numaralarla dinleyici-
leri kırıp geçirdiler. O gün-
denberi ajanla candan dost-
turlar. İşlerini hâlâ o idare
eder ve kazançlarından % 15
alır. Bundan sonra Broadway-
de «Paris Sokakları» isimli
bir revüde rol aldılar. Aynı
temsilde o zamanlar tanın-
mamış bir kimse olan Car-
men Miranda da rol almıştı.

Broadway'deki muvaffaki-
yet üzerine Universal idareci-
leri onları Hollywood'a ça-
ğırarak «Hattüüstüvada Bir Ge-
ce» isimli bir film çevirttiler.
Netice tam bir muvaffakiyet
oldu. Bunun arkasından bir-
çok filmler daha çevirttiler.
Son zamanlarda meydana ge-
tirdikleri «İki Açığöz Polis
Teflis» filmi sinema salo-

nu sahiplerine «Rüzgâr Gibi
Geçti» den sonra en fazla ha-
sılat bırakan filmidir. Sanat-
kâr komikler de Hollywood'u
en fazla para kazanan ar-
tistleri arasında gelirler.

Bud'la Lou, hususi hayat-
larında tıpkı iki küçük kar-
deş gibidirler. Bir yere gittik-
leri zaman masraflı birbirleri-
ne ödetmekten zevk duyarlar.
Dondurmasına lâdes tutuşur-
lar. Birbirlerini kızdırmaktan
zevk alırlar. Bud, bir ev al-
mayı düşündü mü Lou bah-
çeli bir villâ satın alır. Lou, e-
vinin bahçesine bir yüzme
havuzu yaptırdı mı Bud, o-
nu kızdırmak için kendi bah-
çesine yirmi santim daha bü-
yüğünü yaptırdı. Abbot, ma-
karnayı çok sever. Costello
ise bundan nefret eder. Bu-
na rağmen gayet iyi geçinir-
ler.

Bud'un asıl adı William
Abbott'dur. 2 Ekim 1895 yı-
lında doğmuş olup ellibir ya-
şındadır. Boyu metre yet-
mişbeş santimdir. Gözleri mav-
i, saçları kahverengidir. 70
kilo ağırlığındadır.

Lou'nun asıl adı Louis
Cristello'dur. Bundan otuz-
sekiz yıl önce 6 Mart 1908 de
dünyaya gelmiştir. Bir metre,
altmışiki santim boyunda, 82
kilo ağırlığındadır.

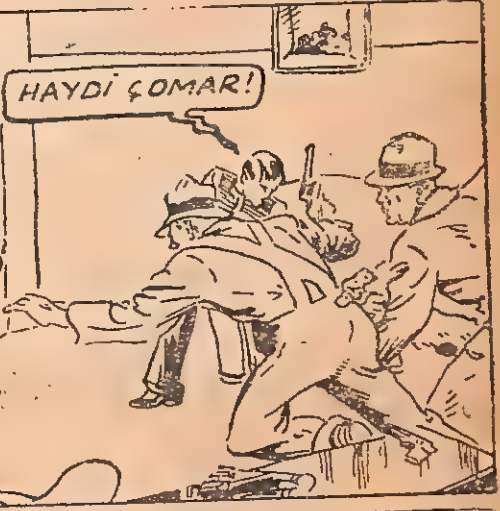
RADYOLU POLİSLER

KIZI Sİ-
PER Gİ-
Bİ KUL-
LANA-
RAK
PENCE-
REYE
YAKLA-
ŞAN
JOE
PENCE-
REDEN
DIŞARI
ÇIKTIK-
TAN.
SONRA
İNCİYİ
SİDDET-
LE İTE-
REK...

GÖZDEN KAYBOLUYOR..

HAYDİ ÇOMAR!

PAT YERE DÜŞEN İNCİYİ
KOŞUYOR..

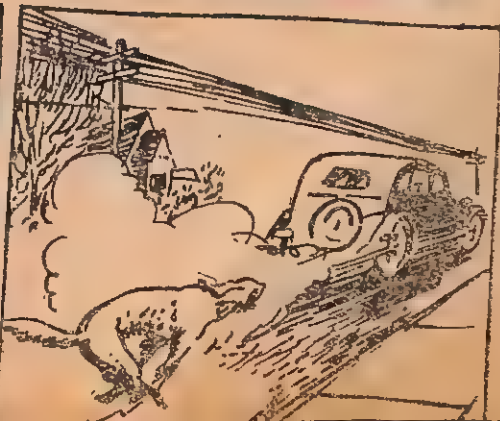
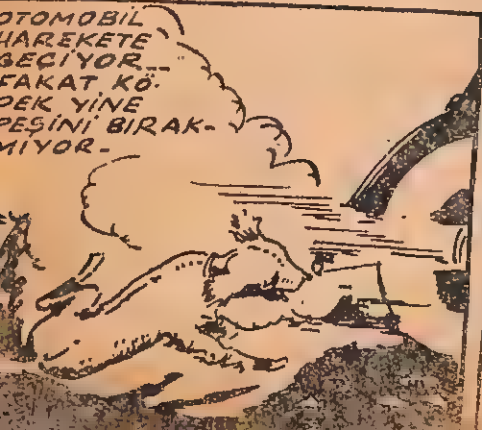
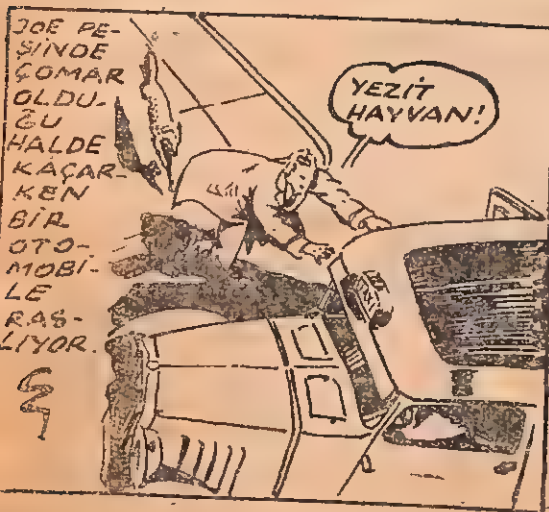
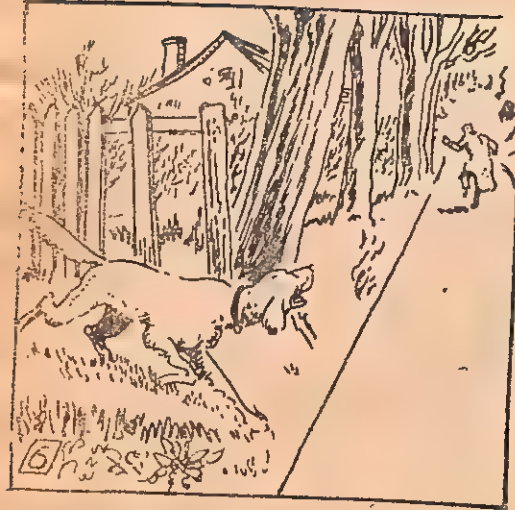

PAT, BIRAK
ÇOMAR GEÇ-
SİN!

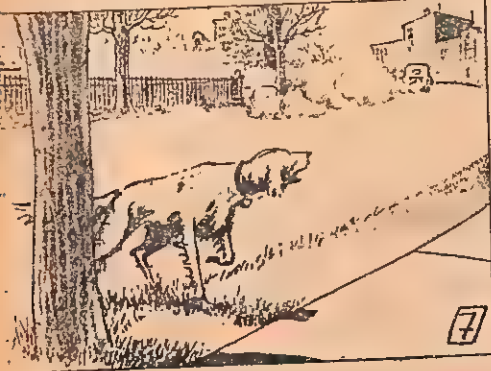

ÇOMAR KAÇMAKTA OLAN JOE-
NİN PESİNE TAKILIYOR..

COMAR SAHİPLERİNDEN FAZLA UZAKLAŞMAK GEREKTİĞİNİ ANLIYOR.

KOPEK DÖNERKEN YOLDA PAT İLE ÇÖZÜM RASTLIYOR---

KAYBET-
TİN Mİ
COMAR?

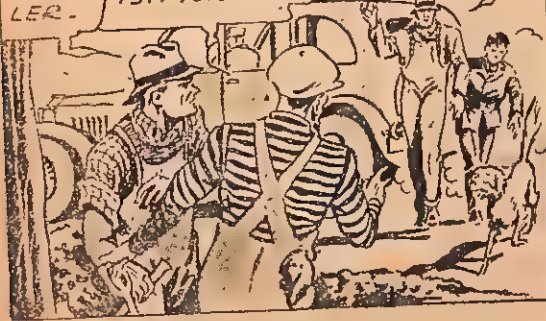
ZİYANİ YOK NERE-
DE OTURDUĞU-
NU BİLİ-
YORUM
HEY
SOFÖR!

BİRAZ SONRA POLİSLERİN GÖZETLEDİKLE-
Rİ EVİN ÖNÜNDE

HAKİKİ BİR
BAY GİBİ
DOSTUMUZ
OTOMOBİL-
LE TEŞRİF
ETTİ-
LER.

BİZİ AME-
LEYİM
DIYE Mİ
ALDATMAK
İSTİYORSUN?

ŞAKAYI BIRA-
KIN! İZ ÜZE-
RİNDE-
YİM!

PAT SON HADİSELERDEN ARKA-
DAŞLARINI DA HABERDAR E-
DİYOR

BURAYA DÖN-
MÜS OLACAĞINI
ZANNEDİYORUM

O HALDE KAZ-
MA KÜREK
YERİNE KA-
LAŞTIRALIM--

BENCE YAPI-
LACAK EN
İYİ ŞEY KA-
DINI TEV-
KİF ETMEK
OLACAK!

SİZ HERİFİ BURA-
DA MI BEKLIYE-
CEKSİNİZ? İYİ BİR
FİKİR. HAYDI
GİDELİM!..

BU BİR
TAARRUZ-
DUR. PO-
LİSE HA-
BER
VERE-
CE-
GİM--

BIRAKIN İÇERİ GİRE-
CEĞİZ.. SEBEBİNİ
SONRA SOYLERİM

KADIN İTİRAF-TA BULUN-DU VE POLİS FAALİ-YETE GEÇTİ.

ARKASI VAR

Uykuklayan Adam

Üzerine, kırılmış, ince bir pardesi bulunan, zayıf, uzun boylu, yüzünün elmacık kemikleri çıkık genç bir adam, sık adımlarla Ren caddesinden, Monparnas garına doğru yürüyordu. Çok yorgun bir hali vardı.

Bazan duruyor, mağazaların vitrinlerine, direklere dayanıp dinleniyor. Sonra tekrar yürüyordu.

Bir aralık, gene durdu;

Başını kaldırıp arkasına baktı ve derin bir nefes aldı:
— Ren caddesi.

Diye inledi. Sonra yolunu değiştirip Sen - Klod'a doğru yürümeğe başladı. Bu adam kimdi. Başından acaba müt-hiş maceralar mı geçmişti. Korktuğu birisini mi vardı?

Neden Ren caddesi dedi?

Birkaç adım daha attı Birden olduğu yerde kaldı. Yanı başında bir adam durmuş kendisine bakıyordu. Şaşırdı. Fakat bunun, mağazalardan birinin vitrin camına akseden kendi gölgesi olduğunu anlayınca, hızla yoluna devam etti. Kilitse-lerden birinin çanı, dördü çalıyordu. Bir saat sonra gün doğacaktı. Cadde üzerinde bulunan barlardan birine girdi ve bir masaya oturduktan sonra, garsonu çağırdı:

— Viski.

Diye mırıldandı.

Garson, müşterisinin emri ni yerine getirmek üzere, uzaklaşırken o, başını elleri arasına aldı. Ayaklarını uzat-tı. Yanakları ateş içinde idi. Bütün vücudu titriyordu. Paketini çıkarıp bir sigara yak-tı. Sonra yerinden kalkıp arka taraftaki musluğa giti. Yüzünü yıkadıktan sonra tek-rar yerine gelip oturdu. Kra-vatını çözdü, gömleğinin ya-

Çeviren:

YILDIRIM KESKİN

Resimleyen: **SURURİ**

★

kasını açtı.. boş.. hepsi boş-tu... Sıkıntidan kurtulamıyor-du. Kollarını masaya dayayıp başını üzerine koydu ve dü-şünmeğe başladı.

★

Büyük bir köşk... Bu köşkü o, kaç zamandır göz hapsinde bulunduruyordu. Nihayet dün akşam, her za-manki gibi yalnızca evinden çıktı. Fakat bu sefer yapa-cağı iş başka idi.

Saat ona doğru sessizce köşke girdi. Ses çıkarmama-ğa gayret ederek, taş salon-dan geçti ve karanlıkta pek iyi seçemediği geniş bir oda-ya girdi. Ayaklarının ucuna basarak, odayı da geçti. Sol taraftaki kapıyı açtı. Burası bir yatak odası idi. Açık du-ran pencerenin önünde bir kadın, ayı ve yıldızları sey-reliyordu.

Bu kadın... Bu kadın onu ne felâketlere sürüklemiş, ne-ler yaptırmamıştı ona!

Bu sırada kadın süratle döndü. Karşısında bir adam görünce şaşırdı ve bağırarak üzüre ağzını açtı. Fakat Ku-per'in sert eli, kadının ağzını kapatmıştı. Tabancasını çı-karttı ve tetiği çekti... Bir daha çekti.

Kadın olduğu yerde dön-dü ve kanlar içinde yere yu-varlandı.

İşte hepsi bukadardı.

Sonra süratle dışarıya fır-ladı ve bacaklarının bütün kuvveti ile koşmağa başladı. Caddeye varınca durdu. Par-

desüstünün yakasını kaldırdı. Ellerini cebine soktu ve yürü-meğe başladı.

Tam bu sırada aklına bir şey geldi. Ellerini telâsla ceplerinde gezdirdi. Felâket! Tabancası yoktu, Orada unut-muştu!...

Bütün vücudu buz kesildi. Süratle ceplerini tekrar aradı. Yoktu. Tabanca orada kalmıştı. Korku içinde yürü-meğe başladı. Artık o bir ka-tildi.

★

Garsonun omuzuna vur-ması ile başını kaldırdı. Gar-son:

— Hastasınız galiba? diye sordu.

— Hı!. Niçin? Ne var?

Birkaç dakika şüphe ile garsona baktı. Bu aralık göz-le-ri, duvardaki saate ilişmiş-ti. Sekiz...

Demek tam dört saatlen-beri orada idi.

Garsona:

— Hayır, dedi. Hasta fa-lan değilim, bir şeyim yok. Yalnız biraz uyumak istiyor-un da...

— Hep sayıklıyordunuz!.

Kuper, şiddetle döndü ve garsonun yakasına yapıştı.

— Sayıklıyor mu idim? Ne sayıklıyordum? diye ba-ğırdı.

Garson şaşırmıştı. Keke-liyerek:

— Anlaşılmıyordu, ded-i. Âdeti inliyordunuz.

Kuper, garsonu bıraktı.

— Doğru, hakkımız var. Ben hastayım, diye mırıldan-dı.

Borcunu ödedikten sonra, acele acele bardan dışarı çık-tı.

Sokaklarda nereye gittiği-ni bilmeden yürüyordu. Kara-nlık köşk, karanlık kadın, gözünün önünden hiç gitmi-yordu. İki silâh sesi, hırıltı-

lar, bar ve nihayet tabanca-
sı... Ah, o tabanca belki de
kendisini ele verecekti!...

★

Yürüyordu. Öğleye doğru
Başıl meydanına geldi. Fe-
na halde yorgundu. Güçlkle
ayakta durabiliyordu. Elini
başına götürdü. O ne? Şap-
kası başında yoktu! Bayıla-
cak gibi oldu. Onu da mı ora-
da unutmıştu? Bir an dü-
şündü. Sonra hatırladı. Şap-
kasını birkaç gün evvel, mi-
safir gittiği polis müdürünün
evinde unutmıştu.

Yürümeğe devam etti.

Şimdi Cumhuriyet meyda-
nında idi.

Bulvardan aşağıya inmeğe
başladı. Bulvarda fazla kalıp
kimseye görünmek istemiyor-
du. Başı dönüyor, midesi bu-
lanıyordu. Ah bir uyuyabil-
seydi. Dertlerini, sıkıntılarını
unutmak için ne yapmalı i-
di?

Bu sırada bir sinemanın
önünden geçiyordu. Filmin ne
olduğuna bakmağa bile lü-
zum görmeden içeriye daldı.

Tesadüfe bakın ki, film,
bir polis filmi idi, Kuper,
buralarda fazla duramadı.
Zira polisleri sahnede bile
görmek onun sıkıntısını art-
tırıyordu. Gene dışarıya çık-
tı.

Yolda sağına, soluna bak-
madan yürüyordu. Bir gaze-
teci çocuğun ince sesi kulağı-
nı tırmadı. «Pari - Suar»
ikinci baskı çıktı. Yeni ha-
vadisler var...

Gazeteci yanına gelince,
bir tane aldı. Heyecanla sa-
hifeleri karıştırdı. Gözleri bu-
lanıyor, harfleri okuyamıyor-
du. Üçüncü sayfada gözüne
bir şey ilişti. Ancak şu keli-
meleri okuyabildi.

«Katledilen kadın... Köşk...
Tabanca... Polis... Sen - Klod
Tahlikat... Katil.

Fazla okuyamadı. Gazete-
yi büküp cebine soktu.

Ah... Bir uyuyabilse idi.
Uku... Onu her hâdiseden
uzak edecekti

Tekrar bir bara girdi iç-
ti... Fazla oturmadi. Kendini
gene sokağa attı. Serseri gibi
dolaşıyordu. Notr - Dam me-
Lovel caddesine gelmişti. Ni-
hayet evine yaklaşıyordu.

Bir aralık duvara dayanıp
dinlendi. Sonra tekrar yü-
rümeye başladı. Akh hep ta-
bancasında idi. Nasıl unut-
muştu?. Uyumak istiyordu...
Fakat nasıl? Buna imkân
var mı idi?

Nihayet evine geldi. Oda-
sına girdi. Ve süratle so-
yunmağa başladı. Artık uyu-
yabilirdi.

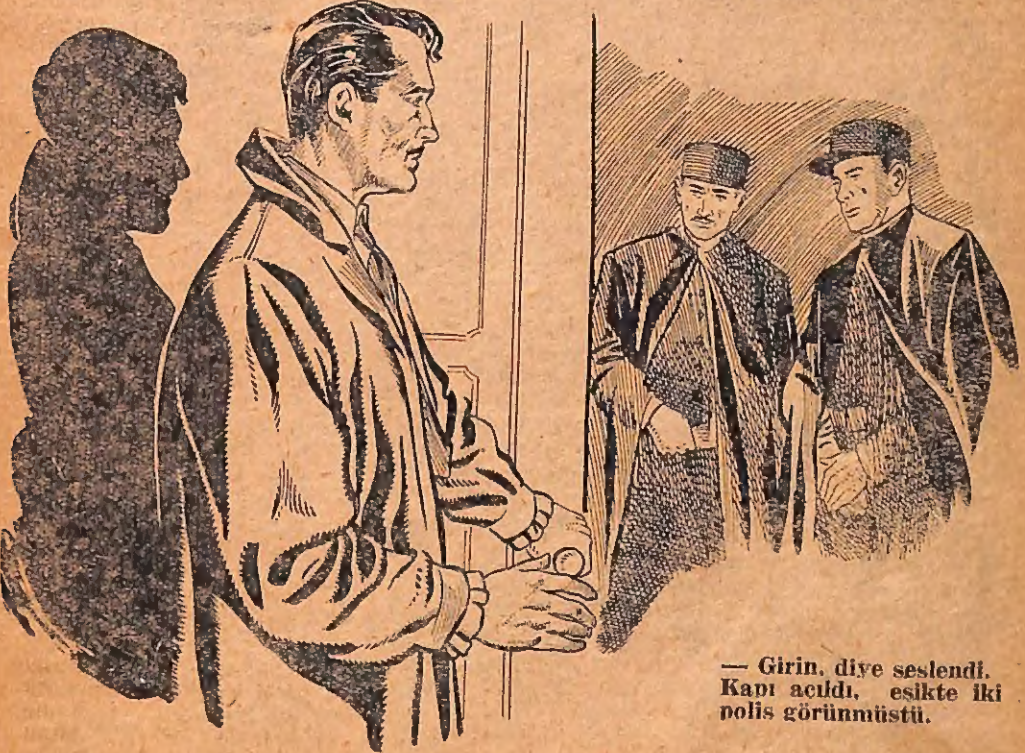
Tam bu sırada kapı çalın-
dı.

Kuper, korku ile:

— Girin, diye seslendi.

Kapı açıldı, eşikte iki po-
lis görünmüştü.

— Girin, diye seslendi.
Kapı açıldı, eşikte iki
polis görünmüştü.

Kuper, şaşırıp ve haykırdı.

— Hayır, hayır ben öldürmedim. Öldürdüm. Fakat biliyor musunuz niçin?...

★

Kuper, kendini hapishane-nin kuytu bir köşesinde bulduğu vakit, pek sevinçliydi. Artık uyuyabilirdi. Fakat gelen polislerin, polis müdürü tarafından, şapkasının iadesi için yollandığını bilmeseydi.

ESRARLI ÖLÜM

(13 üncü sahifeden devam)

— Söylediler. Papaz söyledi. Zaten bana senin izini gösteren bu dua oldu. Yazık ki hiç gazete okumamışsın. İkinci günün gazeteleri herşeyi açık açık yazdılar.

— Ne olup bittiğini baştan aşağı anlatsan daha iyi değil mi, Longsenks? dedim.

Kendimi garip bir şekilde bomboş, kuru hissediyordum. Herhalde geçen günlerin fazla heyecanı aksı bir tesir uyandırıyordu.

Longsenks:

— Mesele çok basit, diye cevap verdi. Bütün bunlar hep bir talihsizlik eseri. Bak nasıl oldu, anlatayım. Sen Mersea'daki handa uyuya kalınca, Ben:

— Ben bari burada görülecek olan işimi yapayım, dedim.

— Ne kadar sürer? dedim.

— Bir saat kadar, dedim.

— Öyleyse ben de seninle geleyim, bari, dedim.

Sahile gittik. Baktık ki serserinin biri filikaya binmiş, açılmağa çalışıyor. Serserim herif, filikayı idare etmesini de hiç beceremiyor. Rüzgâr da, biliyorsun, ne kuvvetliydi. Tekne ha devrildi, ha devrilecek! Her neyse, sahilden pek uzaklaşmadan tam rüzgâra maruz kaldı. Rüzgâr da tekneyi doğruca açığa, açıktaki batmış olan bir geminin üstüne sürükledi.

Longsenks sustu ve piposunu doldurmağa başladı.

— Her neyse, teferruatı anlatmağa hacet yok. Biz de onun peşinden gittik. Filika battı, tabii. Bu sefer filikadaki adamcağızı kurtarmağa çalıştık. Fakat çok uğraştık. Çünkü ikimiz de yüzmek bilmiyorduk. En nihayet bin güçlüklerle adamcağızı tutup yanımıza çektik. Önce ölmüş zannettik. Artık adamakıllı uzaklaşmıştık. Tekrar han tarafındaki sahile dönmek güç olacaktı. Hemen dosdoğru karaya yavaşlık ve hana dönmiyerek oradaki bir köy evine yollandık. Çünkü hiç vakit geçirmeden adamcağızın bir icabına bakmak lâzımdı.

Uzun lâfın kıyası, adamı o köy evine götürdük. Ölmemiş, meğer. Uzun uğraşmalardan sonra kendine geldi. O zaman biraz sakinledik. Evin küçük oğlunu sana gönderdik, olup biteni anlatsın diye.

— Kimse bana gelip böyle bir şey söylemedi.

— Benim kabahatim. O bizim bulduğumuz hanın yakınlarında bir han daha varmış. Ben de açık açık hangisidir diye tarif etmediğim için, çocukçağız o hana gitmiş. Maamafih sen biraz bekleyesdin...

— Filikanın battığını öğrenince, oradakilerden birkaç kişiyle bütün sahili arattık.

Bunları hatırlayınca içime gene bir hüznü göktü. Biraz sustum. Sonra gene sözüme devam ettim:

— Akıntının sizi açığa denize çekeceğini söylediler. Bunun üzerine ben de ümidimi keserek araştırmaktan vazgeçtim. Koyun doğu taraflarında olduğum için tekrar hana dönmeğe lüzum görmedim. Orada bir polis ve gazeteci benimle konuştular. Ben de fazla kalmıyarak yola düzülüdüm.

— Çocuğu gönderdiğim zaman benim de içim rahat etti. Kendime: Artık ya handa beni bekler, ya da buraya gelir, diye düşünüyordum.

Ben'le beraber denize düşen adamcağız için bir doktor aramağa gittik. Bıçare feci haldeydi. Mersea gibi yerde doktor ne gezer? Saatlar sonra bir tane bulup getirdik. O zaman çocuğun seri bulamadığını öğrendik. Hemden hana koştuk. Meğer sen bizi boğuldu. Zannetmişsin. Ne taraflara gittiğini kimse bilmiyordu. Tam iki gün seni aradım. Ondan sonra izine rastlayıp arkandan geldim...

Aramızda uzun ve rahat bir sessizlik oldu. Tekrar etrafımızın farkına vardık. Kuşları, çiçekleri, kırları, dereleri, gökyüzünü, güneşi gördük. O zaman ben:

— Bundan sonra bana haber vermeden hiç bir yere adım atmıyacaksın, Longsenks, dedim. Kendi kendini idare edemiyorsun, başın derde giriyor.

Longsenks:

— Bundan sonra sen de karnını doyurduktan sonra uyuyup kalmıyacaksın, Frensis, diye cevap verdi. Hem de bilhassa dikkat edeceğim, kadın sigaralarından başka hiç bir sigara içmiyeceksin. Gemici tütününü başına vurdu.

Ben bir müddet düşündükten sonra:

— Bana bak, Longsenks, dedim. Haydi artık gidiş aneni görelim. Ama önce ben gideyim. Çünkü seni...

Cevap olarak arkadaşım cebinden bir telgraf çıkardı ve bana uzattı. Telgrafta şöyle yazılıyordu:

«Allaha şükür başına bir şey gelmemiş. Frensis'i gördüğüm zaman azarlıyacağım. Fena adam. Başını derde sokmuş. Annen...»

Longsenks: Pahalı bir telgraf, dedi.

Ben: Ama ne diye bana kabahat buluyor? diye sordum. Gitmesek belki daha iyi olur, Longsenks.

Maamafih gittik. Hem de ihtiyar ninenin yanında iki gün kaldık ve bu müddet zarfında koca bir kuzuyla iki testi evde yapılmış nefis şarap bitirdik.

EVİN ROMANLARI KÜÇÜK SEVGİLİ

YAZAN:
KEMÂLETTİN TUĞCU

ÇIKARAN

HER AİLE YUVASINDA OKUNACAK VE YALNIZ BU DÜŞÜNCE VE PRENSİPLE BAŞLANAN EVİN ROMANLARI SERİSİ SERİSİNE HAS NEZİH, GÜZEL, MERAKLI ROMANLARINDAN BİRİNİ DAHA YAYINLADI. BUGÜNE KADAR BÜYÜK BİR ZEVLİLE OKUDUĞUNUZ KEMÂLETTİN TUĞCUNUN KÜÇÜK SEVGİLİ İSİMLİ BU ROMANI ESERLERİNİN EN KUVVETLİSİ, EN GÜZELİDİR. MUHARRİRİN KENDİNE HAS USLÜBU İLE BİR KAT DAHA GÜZELLEŞEN BU GÜZEL ROMANI MUHAKKAK ALIP OKUYUNUZ. BASKI, TERTİP, CİLT VE DAHA BİR ÇOK GÜZELLİKLERİNE RAĞMEN FİYATI 125 KURUŞTUR.